

DR. MELICH JANOS.

1922. dec. 27-én könyvtárunk volt igazgatója huszonhat és fél évi múzeumi szolgálat után kivált könyvtárunk kötelékéből. 1923. jan. 18-án egy barátságos vacsora keretében búcsúzott el tőle tisztviselőkarunk. Akik az utolsó negyedszázadban könyvtárunk alkalmazottai voltak, vagy benne mint kutatók megfordultak, szinte elképzelhetetlenek tartják MELICH János nélkül a Nemzeti Múzeum könyvtárát. Itt szötte hajdan az ifjú tudományos ábrándjait, melyeket sikerekben oly gazdag tudományos pályáján sorra megvalósított. Itt emelkedett és növekedett rangban és érdemben, vívta ki fellebbvalói és tudós barátai osztatlan elismerését és nagyrabecsülését. És itt kezdtünk mi fiatalabb pályatársai egyre növekvő számban eléje járulni tanácsot, biztatást, támogatást keresve és találva nála. Mikor a tudomány érdekeiről volt szó, nem különböztetett kor és társadalmi állás szerint, csak a tehetséget, a tisztet törekvést, az önzetlen odaadást, a jövő reményét nézte. Mint tisztviselő is kiváló volt. Nem tartozott a tudományos tisztviselők ama válfajához, mely a tudomány ürügye alatt a tudományhoz fűződő egyéni ambíciók kedvéért elhanyagolja hivatalos kötelességeit. Nemcsak tudományos érdemei, hanem pontossága, lelkiismeretessége, megbízhatósága is emelték előbb a nyomtatványi osztály élére (1911), ruházták azután rá a könyvtár vezetését (1916) és tették végre meg a könyvtár igazgatójává (1919. X. 3.). HORVÁT István, MÁTRAY Gábor, FRANKÓI Vilmos, FEJÉRPATÁKY László örökét méltóképen töltötte be és a világháború, a forradalmak, az oláh megszállás válságos éveit, aminőket könyvtárunk fennállása óta nem élt meg, könyvtárunkat biztos fogással vezette, a nemzet kincsei hű sáfárának bizonyult, aki azokat kifelé, és ha kellett felfelé is, bátran megvédelmezte. Mikor mindezeket keresztül estünk, mikor a nemzeti szerencsétlenség napjaiban is könyvtárunk mint fejlődésképes intézmény állott továbbra is a nemzeti kultúra szolgálatában, akkor és csak akkor engedte meg magának azt, hogy a számára az egyetemen és a tanárvizsgáló bizottságban megnyíló új tudományos lehetőségeket és feladatokat válassza s a könyvtár vezetését ifjabb erőknél adja át. Akik azokban a hónapokban mellette voltunk,

mikor a válaszüton állott, mikor döntenie kellett az egyetem és a könyvtár között, nagyon jól tudjuk, mily nehéz volt neki a választás, mennyi lelki vivódáson esett át, míg eljutott a meggyőződéshez, hogy a tudomány érdekeinek fel kell áldoznia személyes érzelmeit, ott kell hagynia negyedszázados munkásságának színhelyét, el kell válnia a könyvtártól, melynek minden zegéhez és zugához feledhetetlen emlékek kötik, ott kell hagynia azt a tisztviselői kart, melynek minden tagjával atyai és baráti szeretet fűzi össze és melynek minden tagja őt hálával, tisztelettel és szeretettel veszi körül; mindezt ott kell hagynia, mert a tudomány parancsolja.

Mikor most itt is búcsút veszünk könyvtárunk volt igazgatójától, e folyóiratnak sok éven át munkatársától és szerkesztőjétől, új pályáján szerencsét kívánunk neki és kérjük, tekintse könyvtárunkat továbbra is második otthonának, ahol őt mindenki és mindig örömmel és szeretettel várja.

BAJZA JÓZSEF